

(Fortsat.)
I hendes første Egteskab og Ektestand havde hendes Karakter udviklet sig, saa meget som den overhovedet kunde udvikle sig, den var aldrig bleven overmoden, men den var forbleven haard og grun som Fruiter, der er vakkede paa haard og stenet Grund. Hun havde fat alt ind paa at tilbringe demne Vinter i London, og nu havde et alvorligt Anfald af Rimebetændelse tvinget Dr. Bye til at forbyde Rejser og fremfor alt udsætte hende for den store Forandring i Vejrtilstand.
Justin var i Grundten ikke saa fed deraf. Han forestrafte altsaa at være ene med Vili, selv om han aldrig havde tænkt paa at foreslaa noget saadant. Han var henfængt, meget taalmodig og overberønde med hende, men han havde ikke agtet eller holdt af hende, siden hun giftede sig med Mikard Herford, hvis Guds han nu var uindskrænket Herre over. Det Jndbrud, som denne Forandring havde gjort paa Drengen, var altfor dyb og uindsætteligt til, at det kunde udslettes med Kærlighed. Han havde heller ikke overladt Vili's Optrædelse til sin Moder. Det eneste Punkt, hvor hans Villie var isædt sammen med hendes Panser, var Spørgsmaalet om at sende hende til et Pensionat, hvor hun kunde gaa videre Uddannelse. Vili havde aldrig været borte fra sit hjem, og han havde selv valgt hendes Værelser, uden at spørge andre end Esther Lynn til Raads. Selv om maatte blot Fru Herfords mistænksomme Blik havde andet, havde Esther i al Stille ledet Vili's Optrædelse, og denne Beskaffelse var et faeret Udspil for hende i hendes ensformige Liv.
Justin var nu langt over 40 Aar gammel, og de sidste ti Aar havde givet ham et vist værdigt Udseende, som han ikke var i Besiddelse af, da han var den fattige, besejrede Sognepræst i Herford. Vedstholdet om at være en god Gusholder over det betroede Guds, en god Herre for sine Undergjængere og en Forsigtighedsperfor, som alle saa op til som den bedste, satte sit Prag og saa i hans Ydre. Han var en høj, kraftig Mand, og ligesom sin Moder saa han ud til at være yngre, end han var. Dette af vide, at Folk gerne herte paa ham, havde givet hans Ord mere Vægt, naar han talte ved offentlige, politiske Møder, end de nogen Sinds havde haft, naar han stod paa sin Prædikestol.
Han var den ledende i Egens politiske Sager, og han betragtedes som den mest indflydelsesrige Mand for sit Parti. Baron Rodan Fortescue havde set meget Pris paa Justin Herford, efter at han havde udgivet et lille Skrift om Baronens Indstillingssamme. Meningen en Gang havde Vili's smukke Ansigt gladet af Glæde og Bevejelse, naar han havde været Vidne til det Skiel, som hendes Faders hnut formede og veloverlagte Ord vakte. I Øbet af April og Maj var han opfordret til at tale ved forskellige Møder i London, og han var forud vis paa, at hans Betalenhed vilde vakte stor Opmærksomhed; thi hun havde endnu ikke hørt nogen, der kunde sammenlignes med hendes Fader.
Justin havde meget omhyggeligt søgt for, at hans og Vili's Indtræden i det nye Selskab kunde ske med al den Frogt og Værdighed, hans Stand og Rang drede. Han vilde nødvendigvis være knap i sine Udgifter, medens han var i London, og han ønskede, at Vili skulde optræde, som det tilkom Eieren af Herfords Datter, saa meget mere som Baroness Fortescue havde tilbudt at tage hende med og præsentere hende i det fornemme Selskab. For at kunne møde disse Udgifter havde han været knap og sparommelig i andre Retninger; thi han havde gjort den Opdagelse, som saa mange gøre, at hans store Indtægter var ligesaa lette til at spilde som de smaa Indtægter, han havde haft som Præst. Herford Slot og hans egen Stilling som Gudssejer kunde ikke opretholdes som det burde uden at bruge hele Indtægten, og da han skimed havde givet sin Ven et Par Tusinde Aar. til sit knappe Embede, behøvede han at være strengt sparommelig.
„Du kan lige, hvad du vil, Justin,“ sagde Fru Herford Vedbogen for Rejser, „jeg maa maade, og jeg vil med. Derfor jeg ikke er rask nok til at rejse, er jeg heller ikke rask nok til at blive ene hjemme. Det er en Uforlængelighed af Dr. Bye at ville holde mig hjemme, naar jeg selv mener, at jeg er rask nok til at rejse med.“
„Kære Moder,“ svarede han bestemt, „Dr. Bye siger, at den stærke Pienwind i London vil være skadelig for dig. Jeg indrømmer, at det maa være en Skuffelse for dig, men der er slet ingen Fare, naar du kun er forfættig.“
„Saa burde Vili i det mindste blive hos mig,“ indvendte hun.
„Derfor der virkelig var Fare, blev vi begge hjemme,“ svarede han. Men du faar jo Jenny Cunliffe hos dig, og du har altid sagt, at hun næsten var mere som en Datter for dig end Vili. Men der kommer jo Dr. Bye selv kørende op ad Alleen, nu skal vi høre hans endelige Mening.“
Dr. Byes endelige Mening var, at Fru Herford paa ingen Maade maatte rejse. Hun vilde ikke soare for Bølgene, derfor hun tog med. Hun foreslogde for ham end en Engel. Derfor der nogen Sinds har levet en Engel paa Jorden, er det Esther Lynn.
Justins Ansigt blev mørkt, og han rynkede Pienwindene. Der var kun et Stær i hans Ylke, en Sky paa hans Himmel. I Øbet af de fem og ti Aar var hans Kærlighed til Esther kun bleven dybere og stærkere. Hvad den havde mistet i Guld og Varme, havde den bundet i Styrke og Trofasthed. Det saa ud, som om han var nødt til at staa og se hende gennemgaa saadanne Væbelseser, som han ikke havde Magt til at fri hende fra. Og dette blev mere og mere uindholdeligt for ham.
„Er der nogen Udset til, at den gamle Mand drø?“ spurgte Justin skarpt og bittert.
„Jkke megen,“ svarede Dr. Bye med et let Smil, „ikke dersom jeg kan forhindre det. Jeg maa selvfølgelig gøre, hvad jeg kan, for at holde livet i hen, og

jeg tror næsten, han vil komme over det. Jeg ved vel, at dersom jeg vilde forfølge mine Pligter, vilde mangt et Gjem blive berørt for en Forandelse, og mange Engle som Esther befriede for tunge Byrder. Men jeg maa gøre min Pligt, Herford, og den er at sammenbinde Livets fine Træde, indtil Gud ikke vil det mere. Dersom jeg ikke gjorde, hvad min Videnskab og Erfaring har lært mig, var jeg jo ligesaa godt en Morder som den, der med Forsæt dræber et Menneske.“
„Er han meget syg?“ spurgte Justin.
„Han er saa syg,“ svarede Reagen, „at jeg har forbudt Esther Afgang til ham og sendte i Stedet for stærke Mand til at passe paa ham. Desuden har jeg antaget en Engleplejerske fra Landsejnen, Louise Dart, en kraftig Kvinde, som har stærke Arme end en Mand. Hun har lovet at tage dertil paa den Betingelse, at hun ikke bliver ladt Tjenestegjænge. Jeg maatte fortælle hende, at dersom hun ikke vilde komme, maatte jeg svinge til London efter en Dame, og det hjalp. Hun skal have uindskrænket Værdighed over den gamle Tyr, og hun skal nok forlænge at holde Esther borte fra ham. Det er netop det, jeg ønsker.“
„De mener altsaa, at der ikke er nogen Fare for ham?“ spurgte Justin videre.
„Næsten ikke, man kan jo altid frøgte det værste; men han er lidt kommen over et lignende Anfald, han har en stærk, naturlig ligefremt Færdighed. Se engang paa hende. Trods alle Sorgen og Bekymringer gaar hun gennem alt med klart Hoved og god Forstand. Hun er en sjælden Kvinde, og man kan harmes ved at tæke paa, at hun skal ofre det Uenkelige hele sit Liv.“
Justins Ansigt udtrykte samme Foragt, som Dr. Bye udtalte, men her førte han Samtalen hen paa noget andet. Det var ikke behageligt for ham at høre den gamle Laage omtale Esther med saa uforsdult Værdning. Endnu samme Aften maatte han selv se og tale med hende, — hans stakkels Esther. Hvorfor vilde hun for ti Aar siden forholde sig Liv i Selskab og Selskjørlighed? Hvorfor havde hun valgt sin Fader i Stedet for ham? Han havde set hendes Liv, han havde bemærket og beklaget det, men han kunde ikke forlænge det. Som hans Gustru kunde hun have levet i Lykke og Glæde, hvert Nafte kunde hun gaa oplyst, dersom hun var nogen Maade kunde oplyst det. De pasjede for hinanden, der var ingen Strænge imellem dem, de var ligemand i Stand til at vandre Side om Side med hinanden.
Og dog havde hun valgt at blive hos dette Meinelte, som traadte hendes Kærlighed under Fod og behandlede hende, som hun ikke vilde behandle den ringeste af sine Tjenestefolk. „Han behandler hende værre end en Hund,“ tænkte Justin. Dersom Esthers Fader havde elsket hende, som han elskede Vili, kunde han have haft taalmodighed, men som Forholdene nu var, kunde han ikke udsøbe at tænke paa de Væbelseser og Dmngselseser, hun daglig maatte udsåaa.
XIV.
Er det Guds Villie?
Samme Aften sad Justin i den samme Værelstol i Esthers Dagsstue, hvor han havde siddet udmattet af Dagens Anspraakelse og Sindsbevegelse, Aftenen efter at hans Stedfader var død. Hans Tanker gik uvilkaarlig tilbage til sin Stund, da han ventede paa, at Esther skulde komme; egentlig var det ganske naturligt, at de gif i samme Retning som i hin Aften, endskønt dette var en Sag, han aldrig tænkte paa udtagende i saadanne enkelte Hæbelsje, som nu for Eksempel dette, da han atter maatte spørge sig selv, om han havde handlet ret med gamle Mikard Herfords sidste Villie. I dette vigtige Hæbelsje af sit Liv havde han ladet sig drive med af Strømmen, og nu drev han af Sted i Vagtsvej, en gunstig Vind hylde hans Sjæl, og ikke et Stær var at sene. Resultatet af disse ti Aars Arbejde havde bevist, at han havde handlet ret.
Lidt efter kom Esther let og lydligt ind. De forløbne ti Aar, som havde gjort ham til en Mand, der havde gode Tanker om sig selv, havde ikke forandret hende meget, naar undtages et Par dybe Rurer paa hendes fine Ansigt. Det saa ud til, at hun lige havde grædt, thi hendes Pjine var rød, og hendes Væder skilvede, selv om hun ogsaa forstøgte at møde Justin med et Smil.
„Min Fader er saa syg, at Dr. Bye ikke vil give mig Lov til at være hos ham,“ sagde hun med et dybt Suf.
„Men hvor længe skal dette være baade for Dem og mig, Esther?“ spurgte han bestemt.
„Jeg ønsker ofte, at De ikke havde nogen Del i mine Sorgen,“ svarede hun. „Dersom det ikke var en saa usigelig Trøst for mig, vilde jeg næsten ønske, at De ikke kendte noget til mine Sorgen. Men De er det eneste Menneske, som kan trøste og hjælpe mig.“
„Tror De, Esther, at jeg kan staa roligt og se, at De lider det, De gør, uden at længes efter at kunne rive Dem bort fra dette usle hjem?“ udrød han med Harmen. „Mit Hjerte er ikke af Sten. Dersom jeg ser et umælende Dyr i Fare eller udsat for Plageri, kan jeg ikke gaa forbi uden at hjælpe det. Hvad tror De ikke, jeg lider, naar jeg tænker paa, hvad De Dag for Dag maa lide? Intet her paa Jorden er saa dyrebart for mig som De, og jeg spørger saavel Dem som mig selv, hvor længe skal dette være for Dem og for mig.“
„Saa længe som Gud vil det,“ svarede hun stille.
„Men er det virkelig hans Villie?“ spurgte Justin. „Er De vis paa, at han fræver dette Ofær af Dem? Skal Da altid de bedste og bedste gaa gennem de største Trængsler? Vil han virkelig ophebe Dem som Gange fra Jorden for Dem og for andre af sine Børn, Esther, jeg tror det ikke.“
„Og Herrens Engel vandrede med dem i Dønen,“ svarede hun og saa op paa ham med et Smil paa sit blege Ansigt, „og Alden havde ingen Magt over deres Regener, Haaret paa deres Hoved var ikke fædet, og Luften af Jid var ikke gaaret over dem. Jeg vil hellere blive i Jidonen og have Herren ved min Side end fide som en Dronning paa en gulden Trone. Al, jeg er undertiden, ja ofte ikke paa Bøgt, jeg glemmer at være trofast i Væn, og saa bliver mit Haar fædet, og der kommer Luften af Jid med mig. Men det brænder ikke dybt, og jeg er lykkeligere, end De tror, lykkeligere — end om jeg forlød min Post. Jeg er i Sørbød lykkelig, og dersom jeg kan kunde redde min Fader, vil-

de jeg anse mig for at være lykkeligere, end om jeg havde været Deres Gustru i disse lange Aar.“
Da hun huffede de sidste Ord, skælvede hendes Stemme lidt.
„Jeg er ikke naaet saa vidt som De,“ svarede han. „Jeg kan ikke se paa Forholdene med Deres Pjine. Jeg er fuldstændig blind for Deres Ylke, Esther; dersom De kunde vise mig den ligesaa tydelig som Deres røde Pjine og blege Skinder, vilde jeg tro paa den og føle mig beroliget.“
„Det er saa usjelt af mig, at jeg ikke kan holde mine Taarer tilbage,“ sagde hun bebrejdsende; „De ved dog ligesaa godt som jeg, hvilken indre Bessignelse man faar, naar det ser ud, som om de ydre Forhold er imod os. Jeg vil indrømme, at de ydre Forhold er imod mig, men jeg har jo Deres Venkab.“
„Min Kærlighed,“ rettede Justin.
„Deres Kærlighed,“ gentog hun usjelt, „ja Deres sære, trofaste Kærlighed. Og holder Vili ikke af mig? Er hun ikke næsten som en Datter for mig? Nej, jeg vilde ikke bytte med nogen anden Kvinde paa Jorden!“
„Herren velsigne Dem, Esther!“ udrød hun.
„Jeg har aldrig set noget saa meget,“ vedblev hun, „derfor maa De ikke blive forbadset over at høre mig tale saa varmt nu. Nu rejser De bort for en lang Tid, jeg vil sone Dem; thi De har aldrig været borte fra Herford mere end et Par Dage.“
„De maa ikke tro, at jeg er glad over at skulle forlade Herford,“ sagde han. „Det har altid været min Glæde at vide, at De var kun en Times Gang borte fra mig. Min Vili sætter alt ind paa at komme til at rejse, medens jeg selv har mest Vægt til at opgive det. Dersom jeg havde kunnet forlænge Deres Faders Anfald —“
„Tænk endelig ikke derpaa,“ afbrød hun ham, „De maa hellere rejse. Hvad kunde De i Grundten gøre for mig? Dr. Bye vil komme hver Dag, og han siger, der er ingen Fare. Naar De kommer tilbage, vil min Fader være saa rask, at han kan føre til sine Venner i Kom-borough som saadant. Nej, De maa ikke længere lade mig have Indflydelse paa Deres Planer. Udset mig helt af Deres Liv, Justin. Jeg tror, at Herren vil det saaledes.“
„Svørledes ved De, at det er Guds Villie?“ spurte han.
„I hvert Tilfælde vælger Herren vor Slægt for os,“ svarede hun med et dybt Suf; „jeg har ikke selv valgt min Fader og mine Søskende. Men Herren har gjort mig til hans Datter og deres Søster, og jeg mener, at det er min Gerning at blive paa denne Plads, indtil han enten sender en anden til at udsjide den eller selv tager mig bort fra den. Jeg maa gøre, hvad jeg kan for dem. Dersom de var gode, lykelige, velstillede, havde jeg selv Lov til at være lykkelig paa den Maade, som jeg gerne vil være det. Men tror De, det kunde være Guds Villie, at jeg skulde fryste dem og lade dem sunke dybere og dybere i Armod og Noredrelse, medens jeg selv levede i Glans og Herlighed? Saaledes var ikke vor Frelvers Liv, Justin.“
„Jeg vilde næsten ønske, at jeg var dem,“ sagde han, idet han saa paa hende.
Hun rystede paa Hovedet og smilede, men trods hendes Smil staa det ham dog i Hjertet at se, hvor tykke og røde hendes Pjine var, og hvor tæt hele hendes Ydre syntes at være. Hun kunde mojsjide det, saa meget hun vilde, det var og blev dog et ensomt, trilt Liv, hun lærte, udelukket fra al Samvæn og Dmngang med andre Mennesker undtagen det forhadte Samvær med sin Faders Svirebrødre. Dr. Lynn havde forbudt sine andre Børn Afgang til Hjemmet, og han blev altid rasende, naar han opdagede, at Esther havde nogen Forbindelse med dem. Kun saa af Omægnes Damer vilde komme sammen med Dr. Lynns yngste Datter, og Fru Herford, som var den nærmeste Nabo, var altfor skingig paa hende til at kunne være venlig og hjerteelig. Naar Justin tænkte paa alt dette, kunde han kun med Rød og Klæppe holde sin retfærdige Harmen tilbage.
Esthers Tanker stod heller ikke stille. Hun led aligevel mere, end Justin anede. Kun Dagen forud havde hun tiggert og bedt sin Fader om et lille Pengeløb til sine trængende Søskende. De var spredte omkring efter at have forlæst Hjemmets Ag af sig, men de sparede hverken paa store Fordringer eller bittre Vebredelseser, naar hun mangten en Gang var nødt til at sende Afslag paa deres ublu Forlangender. Disse ældre Søskende var uretfærdige mod hende, den yngre, der havde den taalmodighed og Trofasthed, de ikke selv kendte. Men det blev ogsaa mere og mere vanskeligt for hende at være taalmodig og udsjoldende. Undertiden kunde hun ikke lade være med at tænke paa, hvad hun havde opgivet for deres Skyld, og mangten en Dag, naar Kampen var bedst, jølte hun sig skriet til at faste Byrden, der blev tungere og tungere, fra sig. Og en tung Prøvelse var det for hende at høre Justin tvivle paa, at Gud virkelig kunde forlange alt dette af hende. Men Justin saa heller ikke det, hun saa. Han havde aldrig haft saa tung en Byrde at bære, og bære den paa den Maade, som hun maatte det, omgivet af Tvivel og Misstænk, men alligevel med den faste Forvisning, at det var hendes Gud og Frelser, som havde lagt det paa hende. Maaske den Dag vilde komme, da han vilde forlænge, hvorfor hun havde valgt at ofre sig selv for sin stakkels, dybt hjertne Fader og utaknemlige Søskende.
Medens de sad tavse, hver optagen af sine egne Tanker, blev den dybe Stillehed i Stuet pludselig afbrudt ved høje Raab og Skrig fra Dr. Lynns Værelse. Denne Ravn gav Gendyd i hele Stuet og fik Justin til at fare op. Kunde han lade Esther blive ene under Tag sammen med en affindig Mand? Men hun var selv rolig og fattet, og hendes mørke Pjine modte hans med Frimodighed. Der var ikke mindste Spor af Trøgt eller Sindsbevegelse af se i hendes Ansigt.
„Det er min stakkels Fader,“ sagde hun uindskrænkende. „De kunde ikke gøre noget, selv om De blev her. Forlad mig nu og rejst til London uden at være bange for mig. Vil De svinge til mig engang imellem?“
„Ja, meget ofte,“ svarede han. „Gud velsigne og bevare Dem. De er for god en Kvinde. Dersom De var lavere rede, vilde jeg være Dem mere værdig.“
„Dersom jeg var højere oppe, vilde jeg ikke føle mig værdig til Dem,“ sagde hun. „De er den bedste Mand, jeg nogen Sinds har kendt. Gaa nu med Gud, hans Bessignelse følge Dem!“

XV.
Atter Besøg.
Fru Cunliffe glemte ikke sine Skillinge. Nu da Vili var i London, og da Fru Herford var fængslet til sine Værelser, anfaa hun sig for i Hæbelsje til at være den eneste Repræsentant i Landsejnen for den Klasse Mennesker, som Beboerne havde lært af se op til. Som den eneste Dame for Lidet i Herford anfaa hun det for sin Pligt at besøge sin Mand's Sognekone meget oftere end ellers, især da Pastor Cunliffe slet ikke egnede sig til at gøre de Besøg, der nærmest faldt ind under Menighedsplejens Omraabe. Herford var for lille til at se fjært den ene, saa den anden af „Herskabet“, som de kaldte Beboerne af Herford Slot og Præstegaard, somme ind i deres Stue og talte venlig Del i alle deres Sorgen. Fruen Vili var den, de helst vilde se; thi hendes Blik var ikke skarpt nok til at opdage mørke, sorte Pletter omkring i Stuet, og hendes Preen var ogsaa dybe for Børnenes Trigen, medmindre hun havde Godter eller Vegeter med til dem. Ogaa Fru Herford var en velset Gæst i mange Hem, hun var hjerfrens hjerfelig eller kneben, selv om hun dog holdt af at optræde som den fornemme Dame. Derimod var Præstefruen altid uvelkommen. Naar hun nærmende sig, gif der en mørk Sky over Konerens Ansigt, og de fik hurtig travlt med at rydde op, sætte paa Plads og tæppe paa de frigrønde Børn. Men det vilde være vanskeligt, for ikke at blive uvenligt, at forstælle Fru Cunliffe, at hun ikke var en stor Gjelst for sin Mand og en jærlig velset Gæst hos hans Sognekone.
I Madam Fosjes mydelige, propre Køkken skulde intet gemmes eller sættes paa Plads, da Præstefruen en Dag som igen. Gamle Fosje arbejdede ivrigt i sin Kartoffelmærk, hans Gustru sad ved vinduet med sit Arbejde og kunde herfra følge ham i hans Arbejde, naar hun vilde. Han havde plukket en stor Buxet Skyng-planter, som hun med megen Smag havde anbragt i sin blå Værelse, og den fine Duft spredtes ud i den hyggelige, varme Stue. Det var netop den Tid paa Dagen, som Madam Fosje holdt mest af. Hendes hyggelige Arbejde var jærligt, den blanke Skeddel stod paa Jiden og snurrede til De, selv sad hun ved Skuffelønnen og skrivede, medens Bølgernes stærke Skulpten lod ind gennem den halvaabne Dør. Alt aandede Fred og No; men selv hendes rolige Ansigt fortrak sig lidt, da hun herte Fru Cunliffe sige:
„Goddag, Madam Fosje.“
„Det falder jeg Sogge, Madam Fosje,“ vedblev hun, idet hun meget omhyggeligt trøede sig af paa Maanten udenfor Døren. „Jeg misunder Dem virkelig, saa vidt man kan Lov til at misunde nogen. Al, kunde jeg kun have et saadant Gjem som De; men det er umuligt nogenfunde at have det hyggeligt hjemme i Præstegaarden, naar der er saa mange Børn, for ikke at tale om de mærkelige Gæster, som min Mand ofte bringer hjem med sig.“
„Børn er en Bessignelse fra Herren, Fruen,“ svarede Madam Fosje med et Suf. Det var hendes Sorg, at alle hendes Børn var døde, og det viste hende altid at høre en Moder beklage sig over det Besøer, de var, saaledes som især Fru Cunliffe altid gjorde det.
„Det er efter den gamle Mening,“ bemærkede Fru Cunliffe. „Jeg er vis paa, at det ikke er saaledes nu, især naar man er føttig. I hvert Tilfælde ikke i vor Stilling, naar de skal være ordentlig lærd og have en god Opdragelse, saa er Folk af Deres Stand langt bedre stillede. De behøver ikke at bekymre Dem for, hvad Deres Synner og Døtre skulle være, thi der er meget forskelligt Arbejde, de kan tage fat paa. Na, jeg vilde ønske, jeg kunde lære andre Mennesker at være tilfredse med deres gode, lykkelige Aar.“
„Tilfredshed er en sjælden Art,“ sagde Madam Fosje.
„Ja, det er rigtig nok sandt,“ indrømmede Fru Cunliffe, „men tror De ikke, at mange kunde fremelske mere deraf, dersom de selv vilde? Har dog tilfreds, var dog tilfreds, siger jeg altid. De ved ikke, hvad vi andre have at gøre.“
„Det er altid let at være tilfreds med andres Skæbne,“ bemærkede Madam Fosje.
„Ja, se vi ikke, hvor mange Goder de misbruge, hvor mange Bessignelseser de foragte,“ svarede Fru Cunliffe. „Men der ser jeg gamle Fosje arbejde i sin Gave; jeg er vis paa, at han er tilfreds i dette Hæbelsje.“
„Min Mand er altid tilfreds,“ svarede Madam Fosje en lille Smule ærgerlig, „der har vist aldrig levet et Menneske, der som han kan jprede Glæde og Tilfredshed til sig selv og andre. Han er glad, saa lang som Dagen er.“
„Det er godt, at han ikke har noget, der træffer ham,“ luffede Fru Cunliffe. „Han har en god Stilling, et godt hjem, god Røn og ingen Børn at søge for. Hven skulde være tilfreds, dersom han ikke var det. Skal jeg lase lidt for Dem, Madam Fosje?“
Madam Fosje tog den fortitidele, gamle Bibel, der altid saa opslaaet i Bindnesarmen, og rakte Fru Cunliffe den. Hun var meget bedre hjemme i den end Præstefruen; men hun sad dog ganske stille og lyttede opmærksomt, medens denne læste en af Davids Salmer som en Del af sit Gudsbesøg. Hun havde dog valgt en ganske kort for hurtig at saa Ende paa den.
„Det er sandt, jeg maa ikke glemme at spørge til mine Væ,“ sagde Fru Cunliffe, idet hun luffede Bibelen. „Har De saa ladet en Snes rug til mig?“
„Jeg laade en Snes under den hvide Høne,“ svarede Madam Fosje, „og der er kommen femten smaa Skillinge, saa søde, som jeg aldrig har set dem. Den sidste kom ud af Væget i Gaar.“
„Kun femten!“ udrød Fru Cunliffe. „Hvorledes er det gaaet til, Madam Fosje?“
„Der er altid nogle daarlige i et Skud. Jeg tog dem fra Hønen i Morgen, hun vilde ikke forlade dem og tage sig af Skillingerne.“
„Saa skulder jeg Dem altfaa for femten,“ sagde Fru Cunliffe roligt. „De har ikke saa ringe Tab paa Deres Væ, tænk fem paa en Snes.“
Madam Fosje hævede ikke hjerpa, endskønt hun havde mest Vægt til at soare Fru Cunliffe, som hun fortjente det. Hun holdt selv meget af Fred og god Forstaelse med alle, og hun tænkte paa, hvor stor Pris hendes Mand satte paa Pastor Cunliffe.
(Fortsættes.)